

Υγεία

ΤΙ ΘΕΛΕΙ άραγε σε μια Ελλάδα της κρίσης ο Έλληνας ασθενής; Πρόσβαση στα **φάρμακα** για να θεραπευτεί και, ει δυνατόν, μικρή ή και καθόλου συμμετοχή. Ωστόσο, σε μια εποχή που τα οικονομικά των νοικοκυριών είναι υπό κατάρρευση, οι Έλληνες ασθενείς εξακολουθούν και πληρώνουν εκατομμύρια ευρώ από την τσέπη τους για συμμετοχές, τη στιγμή μάλιστα που θα μπορούσαν να τις αποφεύγουν.

Είναι ενδεικτικό ότι, σύμφωνα με τα τρέχοντα δεδομένα, το 2019 οι Έλληνες ασθενείς αναμένεται να πληρώσουν από την τσέπη τους για **φάρμακα** συνολικά κοντά στα 600 εκατ. ευρώ.

Ένα κόστος που θα επιβαρύνει τις τσέπες των πασχόντων, αλλά είναι μάλλον άσκοπο αν σκεφτεί κανείς ότι ένα σημαντικό μέρος από το ποσό αυτό θα μπορούσε και να αποφευχθεί.

Περισσότερο από το 40% αυτών των 600 εκατ. ευρώ οφείλεται στην επιλογή και αγορά ακριβότερων ισοδύναμων **φαρμάκων**, παρόλο που υπάρχουν διαθέσιμα οικονομικότερα γενόσημα.

Το συνολικό ποσό της συμμετοχής περιλαμβάνει τόσο τη θεσμοθετημένη συμμετοχή (10% και 25%) όσο και την επιβάρυνση που προκύπτει όταν οι ασθενείς επιλέγουν ακριβότερα πρωτότυπα **φάρμακα**, ενώ μπορούν να πάρουν οικονομικότερα γενόσημα με το ίδιο θεραπευτικό αποτέλεσμα. Το ποσό αυτής της επιπλέον επιβάρυνσης υπολογίζεται κοντά στα 250 εκατ. ευρώ.

Είναι αξιοσημείωτο ότι οι ασθενείς συχνά δεν γνωρίζουν πως θα μπορούσαν να αποφεύγουν αυτό το επιπλέον οικονομικό βάρος εάν επέλεγαν γενόσημα που έχουν ακριβώς την ίδια δράση όπως τα ακριβότερα πρωτότυπα.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΟΥ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΑΚΡΙΒΑ

Βέβαια, η δυνατότητα που έχουν σήμερα οι Έλληνες πολίτες να επιλέγουν τα **φάρμακα** της αρεσκείας τους όταν ο γιατρός δεν συνταγογραφεί εμπορική ονομασία, αναλαμβάνοντας και το ανάλογο κόστος, αποτελεί μάλλον μια δημοκρατική διαδικασία, η οποία όμως κοστίζει ακριβά.

Και φαίνεται ότι το κόστος αυτής της ακριβής επιλογής οφείλεται καθαρά στην έλλειψη ενημέρωσης. Μιας ενημέρωσης που θα έπρεπε να αναλάβει η ελληνική πολιτεία, ώστε να μπορέσει να αναδείξει την πραγματική διάσταση των θεραπειών που είναι σήμερα διαθέσιμες στη χώρα μας.

Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι σε πολλές χώρες της Ευρώπης όταν ένα πρωτότυπο φάρμακο χάνει την πατέντα του και δημιουργούνται γενόσημα **φάρμακα**, τα δύο σκευάσματα λαμβάνουν έπειτα από ένα διάστημα την ίδια ακριβώς τιμή, ώστε να υπάρξει μια ισορροπία στη αγορά φαρμάκου και να μην επιβαρύνονται οι ασθενείς.

Κάτι που είχε συζητηθεί και στο παρελθόν στη χώρα μας, χωρίς μέχρι σήμερα να έχει υλοποιηθεί από καμία κυβέρνηση των τελευταίων ετών.

Η ΛΥΣΗ ΤΩΝ ΓΕΝΟΣΗΜΩΝ

Η έλλειψη ενημέρωσης βλάπτει σοβαρά την τσέπη των ασθενών

*Το 2019 οι Έλληνες αναμένεται να πληρώσουν από την τσέπη τους για **φάρμακα** περίπου 600 εκατ. ευρώ, ενώ υπάρχουν οικονομικότερα σκευάσματα που προσφέρουν το ίδιο θεραπευτικό αποτέλεσμα.*

Και το ζήτημα είναι ότι η ελληνική πολιτεία θα έπρεπε να είχε ως στόχο τη συγκράτηση και την καθοδήγηση όσο το δυνατόν περισσότερων ασθενών σε οικονομικές αποτελεσματικές θεραπείες, αφού μια τέτοια επιλογή θα δημιουργούσε αυτομάτως χώρο για την αποζημίωση νέων καινοτόμων **φαρμάκων** που έχουν ανάγκη μεγάλες ομάδες ασθενών.

Αξιοσημείωτο είναι ότι τα ελληνικά νοικοκυριά έχουν ζήσει στο πετσί τους τα τελευταία χρόνια την κατάρρευση του διαθέσιμου εισοδήματος, χάνοντας πάνω από το 40% αυτού του εισοδήματος σε σχέση με τα προ κρίσης επίπεδα.

Την ίδια περίοδο, ο μέσος όρος της συμμετοχής για την αγορά **φαρμάκων** κυμαίνεται πλέον κοντά στο

25%, σε σύγκριση με το 12% που ήταν το 2012.

Οι ιδιωτικές δαπάνες υγείας εξακολουθούν να είναι στα ύψη, κάνοντας πολλούς συμπολίτες μας να αναστενάζουν όταν χρειάζονται **φάρμακα**. Μάλιστα, πολλοί είναι αυτοί οι οποίοι αναγκάζονται να αγο-

Η πολιτεία οφείλει να αναδείξει την πραγματική διάσταση των θεραπειών που είναι σήμερα διαθέσιμες στη χώρα μας.

ράζουν τα σκευάσματα που χρειάζονται με χρήματα εξ ολοκλήρου από την τσέπη τους, είτε γιατί η γραφειοκρατία θεωρείται χρονοβόρος είτε γιατί θέλουν να αποφεύγουν και το κόστος μιας επίσκεψης στον γιατρό για την απαραίτητη συνταγή. Εκτιμάται ότι το κόστος αυτό είναι άλλα 255 εκατ. ευρώ τα οποία φεύγουν από τις τσέπες των ασθενών.

Ιδιωτική και δημόσια δαπάνη είναι διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος, αφού η υποχρηματοδότηση της δημόσιας δαπάνης δημιουργεί πιέσεις στην ιδιωτική. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι τα χρήματα που διαθέτει η πολιτεία για την αποζημίωση **φαρμάκων** από τα ιδιωτικά **φαρμακεία** και τα **φαρμακεία** του ΕΟΠΥΥ παραμένουν καθηλωμένα στα 1,945 δισ. ευρώ από το 2016 και αναμένεται να παραμείνουν στο ίδιο επίπεδο έως το 2022.

Είναι άλλωστε γνωστό το σύστημα: Το κράτος διαθέτει αυτό το ποσό και ό,τι καταναλωθεί παραπάνω το καταβάλλουν τόσο οι ασθενείς μέσω των συμμετοχών όσο και οι **φαρμακευτικές** εταιρείες με τη μορφή του clawback. ●

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ που διαθέτει η πολιτεία για την αποζημίωση **φαρμάκων** από τα **ιδιωτικά φαρμακεία** και τα **φαρμακεία** του ΕΟΠΥΥ είναι καθηλωμένα στα 1,945 δισ. ευρώ από το 2016 και αναμένεται να παραμείνουν στο ίδιο επίπεδο έως το 2022.

123RF